

Nastražené uši. Zbystřené smysly. Kopyta zakryta do vlhké půdy. Naježená srst a oči zběsile kmitající po tmavých siluetách kmenů smrků. Zdánlivě křehká maličkost srny spočívala jako v čase zamrznutá uprostřed malého palouku, který tu už stál několik stovek milionů let dávno před ní. Báľ jsem se, vědíc co přijde, avšak ledově klidný. Shlédl jsem na půvabné tělo srny, jak se jí v očích leskl život a v srsti ševelel strach. Tmavými kopýtky, podobným střevícům, jaké nosí lidé, více zabředávala do měkoučké hlíny, mokřý mech byl cítit ve vzduchu, impozantně komplimentoval tomu děsu, jenž se jako slizký tvor plazil mezi kořeny a v dlaních škrtil třeně hub. Srna jej spatřila. Velkého, huňatého, dominantního obyvatele lesa. Jezevec? Liška? Medvěd? V jehličnatých sukních smrků se vyjímalo hladové tělo vlka. Zkušený ve svém oboru, mazanost odpozořoval od mladých lasic, rychlost vytréřoval na generacích zajíců a vytrvalost mu věřovala matka s otcem. Cítil jsem zvláštní hrknutí v celé mé jasnosti. Takové jiskřeni mnou šimrá jen při úplňku. Když bych chtěl, a že já chci, mohl bych se na tuhle šaráda dívat celou noc. Přiklonil jsem se tedy blíže, jak jen bylo možné a nasvítil tu vzrušující divadelní scénu. Jedna z mých oblíbených her. Némý smích třímál mou velkolepostí, usadil jsem se do vypoľstrovaného sametově potaženého křesla, jehož opěrka byla ušitá z blankytného moře a přísuvný taburet vytesán z královské modři. Na čele se mi leskl odraz vlčích špičáků, bělostně děsivých a hedvábne srsti srny, jaká škoda. Stíny, věrní kolegové chladu, zalezly do svých skrýší, když jsem se nad scénu naklonil. Jevišťe bylo ozářené. Na mech a kapradiny usedla těžká peřina chladivé mlhy. Živě, zaujat napětím a zahlcen očekáváním, jsem sledoval, jak v atosekundě, kdy se vlkovy drápy zabořily mezi kořínky sedmikrásek, se srna v baletním skoku obrátila a vyběhla za životem. Teď nebo nikdy. Stejně rychle, jak se v jeskyni uprostřed Bangladéše vyrábí oblečení, se adrenalin pumpoval srně do žil. Jediná myšlenka; utéct. Protože útěk znamenal záchranu. Cítil jsem, jak se srně při každém dalším kroku smršťovaly plíce, jak se jí motala hlava, celý svět se jí točil před očima, nohy se jí podlamovaly. Nikdy však nezaváhala, neotáčela se, jen kličkovala. A stejně tak i vlkovi pumpoval adrenalin v krvi. Jako bych i já měl prázdný žaludek a oči se mi klížily hladem. Když jsem tedy ucítil železný, hořkosladký mok na záhybech mého jazyka, věděl jsem, že je dobře. Šťáva se mi rozprostířala v ústech, a přesto jsem se cítil vyprahlý a jako kdyby až se probudím, uvidím další měsíční kráter na mém krku. Oči se mi protáčely, jak ze mne odcházal život a s tím mě začaly hrát sluneční paprsky na záhybech a šimrat mě pod bradou, má záda stále chladná.